

EEN
Een
BIJNA
Byna
EINDELOZE
Einde-loze
AFSTAND
Afstand
TAHEREH
Roman
MAFI

B Blossom
Books

Twitter mee: #EindelozeAfstand
Vind de auteur: @TaherehMafi
Vind ons: @blossombooks

NUR 285 /JD041801
© 2018 Nederlandse editie: Blossom Books
© 2018 Tahereh Mafi
Originally published by HarperTeen, an imprint of HarperCollins.
Oorspronkelijke titel: *A very large expanse of sea*
Nederlandse vertaling: Merel Leene
Omslagontwerp: Rodrigo Corral
Nederlandse omslagbelettering: Bas van Vuurde
Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

**Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje
naar info@blossombooks.nl of vind ons op [blossombooks.nl](https://www.blossombooks.nl).**

Lieve lezer,

Soms lees je boeken waarvan je hoopt dat alles verzonnen is en niets ervan ook maar in de buurt komt van de werkelijkheid. En soms hoop je dat tegen beter weten in.

Een bijna eindeloze afstand gaat over onverdraagzaamheid, stereotypering en islamofobie, en Tahereh Mafi baseerde het deels op haar eigen ervaringen. Het verhaal gaat over de zestienjarige Shirin, een moslima die opgroeit in Amerika na de aanslagen van 11 september.

Het verhaal speelt zich af aan de andere kant van een enorme oceaan, al een tijd geleden, maar het had overal kunnen zijn, in welke tijd dan ook.

Er zijn helaas zo veel meisjes als Shirin – en Tahereh.

Tahereh heeft altijd het gevoel gehad dat ze dit boek moest schrijven – in haar hoofd was ze er al jaren mee bezig. Het is eerlijk, open, scherp, grappig, pijnlijk en prachtig. En gelukkig, zoals we van Tahereh gewend zijn, zit het ook propvol liefde. Het boek houdt de lezer een spiegel voor, roept op tot compassie en zet aan tot nadenken. Ik ben een trotse uitgever, en hoop dat het boek bij jou dezelfde snaar weet te raken als het bij mij deed.

Veel leesplezier,

Myrthe Spiteri

Eigenaar en uitgever Blossom Books

Beste lezer,

Wat je op het punt staat te lezen is geïnspireerd door gebeurtenissen die in mijn leven hebben plaatsgevonden. Uiteindelijk is dit fictie, maar het verhaal van Shirin is een samensmelting van echte ervaringen. In 2001 zat ik in mijn eerste jaar van de bovenbouw. Ik deed aan breakdance. De eerste dag van mijn tweede jaar bovenbouw begon ik op mijn derde middelbare school. De wereld om me heen was wreed, racistisch en vol vreemdelingenhaat, en mensen hadden al zo vaak mijn hart gebroken dat ik rond mijn zestiende verjaardag niet langer de woorden kon vinden om mijn woede mee uit te drukken. Dit boek is een poging om die emotie – en de evolutie ervan – op papier te zetten.

Hedendaagse fictie is nieuw voor mij – ik ben vooral bekend geworden door de *Touching Juliette*-trilogie – maar ik wist dat ik uiteindelijk hier zou uitkomen. Het is altijd mijn hoop geweest om iets te veranderen aan het beeld van islamitische vrouwen in de media. Toen ik een tiener was, zag ik vrouwen met een hijab alleen op het nieuws; moslimvrouwen werden slechts getoond als het om actuele, controversiële zaken ging. We kregen wel een stem – een platform – maar alleen als we die stem gebruikten om daarmee netjes binnen de grenzen van onze religie, onze cultuur of wat werd beschouwd als onze onderdrukking te blijven. Als jongere verlangde ik er ontzettend naar om een moslimvrouw te zien die zich uit al die stereotypes zou losmaken. Ik wilde dat ze gezien werd om meer dan alleen haar kennis van politiek en/of religie. Naam maken als auteur, los en onafhankelijk van mijn identiteit als islamitische vrouw, was een prestatie die ik destijds niet voor mogelijk had gehouden. En dit – dit boek – is ook een prestatie die ik destijds niet voor mogelijk had gehouden. Want hoewel ik wist dat ik dit boek kon schrijven, had ik geen idee of ik er ook een lezerspubliek voor zou kunnen vinden.

Een bijna eindeloze afstand gaat over het geven van een stem aan een islamitische Amerikaanse tiener in een wereld waarin die zelden de kans krijgt te spreken. Het gaat over liefde, haat en breakdance. Het is mijn verhaal, en ik ben blij dat je het wilt lezen.

Tahereh Mafi

1

EEN

We leken altijd onderweg, altijd op weg naar beter, altijd op zoek naar een beter leven, whatever. Ik kon de emotionele rollercoaster niet meer aan. Intussen had ik al op zo veel basisscholen gezeten dat ik me de namen nauwelijks kon herinneren, maar dit, dit voortdurend switchen van middelbare school maakte echt dat ik zo langzamerhand dood wilde. Dit was mijn derde school in minder dan twee jaar tijd en plotseling leek mijn leven elke dag uit zo'n enorme berg bullshit te bestaan dat ik mijn lippen gewoon niet meer van elkaar kreeg. Ik was bang dat als ik zou praten of gillen, mijn woede beide kanten van mijn open mond beet zou pakken en me in tweeën zou scheuren.

Dus zei ik maar niks.

Het was eind augustus, haast ontvlambaar heet met af en toe een briesje. Om me heen wemelde het van de canvas rugzakken, frisblauw denim en kinderen die naar gloednieuw plastic roken. Ze leken gelukkig.

Ik zuchtte en sloeg mijn kluisje dicht.

Voor mij was vandaag gewoon de zoveelste eerste schooldag in de zoveelste nieuwe stad, dus deed ik wat ik altijd deed als ik een nieuwe school binnenliep: ik keek niemand aan. Mensen staarden altijd naar me, en als

ik terugkeek, vatten ze dat vaak op als uitnodiging om iets tegen me te zeggen, en als ze iets tegen me zeiden, was dat bijna altijd iets beledigends, iets stoms, of beide, dus had ik lang geleden al besloten dat het eenvoudiger was om te doen alsof ze gewoon niet bestonden.

De eerste drie lessen van de dag had ik zonder grote incidenten weten door te komen, maar ik had nog wel moeite om mijn weg te vinden in het schoolgebouw zelf. De volgende les leek plaats te vinden in een lokaal helemaal aan de andere kant van het schoolterrein, en ik was nog bezig uit te vissen waar het precies was – ik checkte lokaalnummers met de getallen op mijn nieuwe lesrooster – toen de laatste bel klonk. In de tijd die mijn stomverbaasde ik nodig had om op te kijken naar de klok, waren de drommen leerlingen om me heen opeens verdwenen. Plotseling stond ik alleen in een lange lege gang, het rooster verfrommeld in mijn vuist. Ik kneep mijn ogen dicht en vloekte binnensmonds.

Toen ik eindelijk het lokaal van mijn volgende les vond, was ik zeven minuten te laat. Ik duwde de deur open, waarvan de scharnieren zachtjes piepten, en de leerlingen draaiden zich om op hun stoel. De docent stopte met praten, zijn mond nog om een klank gevouwen, zijn gezicht bevroren tussen twee uitdrukkingen.

Met knipperende ogen keek hij naar mij.

Terwijl ik het lokaal om me heen voelde krimpen, sloeg ik mijn ogen neer en gleeed zwijgend op de dichtstbijzijnde lege stoel. Uit mijn tas haalde ik een schrift. Pakte een pen. Ik ademde nauwelijks en wachtte tot het moment voorbij zou gaan, wachtte tot de mensen zich zouden terugdraaien, wachtte tot de leraar weer verder zou praten, en inderdaad schraapte hij plotseling zijn keel en zei: ‘Maar goed, wat ik al zei: er staan nogal wat verplichte boeken op onze lijst, en degenen van jullie die hier nieuw zijn’ – hij aarzelde, keek naar de leerlingenlijst in zijn hand – ‘zijn misschien niet gewend aan het intensieve en, eh... veeleisende lesprogramma van onze school...’ Hij stopte. Aarzelde weer. Tuurde naar het vel papier in zijn handen.

En toen, als uit het niets, zei hij: ‘Ahum... Excuseer me alsjeblieft als ik

het niet goed uitspreek, maar is het... Sharon?' Hij keek op, zijn blik recht op mij gericht.

Ik zei: 'Het is Shirin.'

Opnieuw draaiden leerlingen zich naar me om, zodat ze me eens goed konden bekijken.

'Aha.' Mijn leraar, meneer Webber, probeerde niet nog eens mijn naam uit te spreken. 'Welkom.'

Ik reageerde niet.

'Dus.' Hij glimlachte. 'Je begrijpt dat dit een plusklas Engels is.'

Ik aarzelde. Ik begreep niet goed wat hij verwachtte dat ik op zo'n voor de hand liggende mededeling zou zeggen. Uiteindelijk zei ik: 'Ja?'

Hij knikte, lachte toen en zei: 'Liefje, volgens mij ben je hier verkeerd.'

Ik wilde tegen hem zeggen dat hij me geen 'liefje' moest noemen. Ik wilde tegen hem zeggen dat hij gewoon nooit meer tegen me moest praten, als algemene vuistregel. In plaats daarvan zei ik: 'Ik ben hier goed,' en stak mijn verfrommelde rooster omhoog.

Meneer Webber schudde zijn hoofd, nog steeds glimlachend. 'Geeft niks, joh, het is niet jouw schuld. Dat gebeurt soms met nieuwe leerlingen. Maar het kantoor voor leerlingen met Engels als tweede taal is iets verderop in de...'

'Ik ben hier goed, oké?' De woorden kwamen er krachtiger uit dan mijn bedoeling was. 'Ik ben hier goed.'

Dit soort shit overkwam mij nou altijd.

Het maakte niet uit dat ik accentloos Engels sprak. Het maakte niet uit dat ik mensen keer op keer vertelde dat ik hier geboren was, in Amerika, dat Engels mijn eerste taal was, dat mijn neven en nichten in Iran me ermee plaagden dat mijn Perzisch middelmatig was en ik bovendien een vet Amerikaans accent had. Het maakte allemaal niets uit.

Iedereen nam aan dat ik uit een ander land kwam en nog maar net van de boot was gestapt.

Meneer Webbers glimlach bevroor. 'O. Oké.'

De kinderen om me heen begonnen te lachen en ik voelde dat mijn

wangen warm werden. Ik keek omlaag en sloeg mijn schrift op een willekeurige plek open, hopend daarmee een eind aan het gesprek te maken.

In plaats daarvan stak meneer Webber zijn handen in de lucht en zei: 'Luister. Ik, persoonlijk? Ik wil dat je blijft, oké? Maar dit is echt een klas voor gevorderden, en hoewel ik er niet aan twijfel dat je Engels uitstekend is, is het desondanks...'

'Mijn Engels,' zei ik, 'is niet uitstekend. Mijn Engels is fucking perfect.'

De rest van het uur bracht ik in het kantoor van de rector door.

Ik kreeg een strenge preek over het soort gedrag dat van leerlingen hier werd verwacht en een waarschuwing dat dit misschien niet de school voor mij was als ik me opzettelijk vijandig en oncoöperatief opstelde. Daarna kreeg ik straf omdat ik in de klas grove taal had uitgeslagen. Terwijl de rector tegen me schreeuwde, ging de bel voor de lunchpauze, dus toen hij me eindelijk liet gaan, greep ik mijn spullen bij elkaar en stooft weg.

Ik had geen haast om ergens te komen; het enige waar ik naar verlangde, was uit de buurt van andere mensen zijn. Na de lunch had ik nog twee lessen, maar ik wist niet zeker of mijn hoofd het nog wel aankon; mijn stomp-zinnigheidsdrempel voor vandaag was allang overschreden.

Ik zat in een wc-hokje, een dienblad met mijn lunch erop op mijn knieën, mijn hoofd tussen mijn handen geklemd, toen mijn telefoon zoemde. Het was mijn broer.

wat doe je?

Lunch eten

kuł. Waar heb je je verstopt?

in de plees

wat? Waarom?

wat moet ik anders 37 minuten lang doen?

mensen aanstaren?

Toen zei hij tegen me dat ik als de donder moest maken dat ik daar wegkwam en met hem moest komen lunchen (kennelijk had de school al een

welkomstlading gloednieuwe vrienden op zijn knappe kop afgestuurd) en dat ik beter bij hem kon komen zitten dan me te verstoppen.

nee dank je, typte ik.

Daarna gooidde ik mijn lunch in de vuilnisbak en verstopte me in de bibliotheek totdat de bel ging.

Mijn broer is twee jaar ouder dan ik; meestal zaten we op dezelfde school. Toch had hij niet zo'n hekel aan verhuizen als ik; hij leed er lang niet altijd onder als we weer in een nieuwe stad begonnen. Er waren twee grote verschillen tussen mij en mijn broer: ten eerste dat hij ontzettend knap was, en ten tweede dat hij niet rondliep met een figuurlijke lichtreclame op zijn voorhoofd gespijkerd waarop stond: PAS OP, HIER KOMT EEN TERRORIST.

Echt waar, meisjes stonden in de rij om mijn broer op school wegwijs te maken. Hij was de aantrekkelijke nieuwe jongen. De interessante jongen met een interessant verleden en een interessante naam. De knappe exotische jongen op wie al die meisjes onvermijdelijk hun experimenteerlust zouden botvieren en die ze op een dag zouden gebruiken om tegen hun ouders in opstand te komen. Door schade en schande wijs geworden had ik geleerd dat ik niet met hem en zijn vrienden kon gaan lunchen. Altijd als ik dat wel deed, met mijn staart tussen mijn benen en mijn trots in de prullenbak, duurde het ongeveer vijf seconden voordat ik besepte dat zijn nieuwe vriendinnen alleen maar aardig tegen me deden omdat ze mij wilden gebruiken om bij mijn broer in de buurt te komen.

Dan at ik nog liever in de toiletten.

Ik zei tegen mezelf dat het me niets deed, maar dat was wel zo. Natuurlijk. Door de eindeloze nieuwsstroom kwam ik tegenwoordig nooit meer op adem. Afgelopen herfst hadden de aanslagen van 9/11 plaatsgevonden, ik was net twee weken op school begonnen, en twee weken later vielen twee jongens me aan toen ik van school naar huis liep. En het ergste – het érgste – was nog wel dat het dagen duurde voordat ik de ontkenningfase voorbij was; het duurde dagen voordat ik snapte waaróm. Ik bleef maar hopen dat de verklaring complexer zou blijken te zijn, dat er meer achter hun daad

zou blijken te zitten dan pure, blinde haat. Ik wilde dat er een andere reden voor was dat twee onbekenden me naar huis volgden, een andere reden dat ze mijn hoofddoek af rukten en me ermee probeerden te wurgen. Ik begreep niet hoe mensen zo verschrikkelijk woedend op mij konden zijn vanwege iets wat ik niet had gedaan, zo woest dat ze meenden me op klaarlichte dag te kunnen aanvallen terwijl ik gewoon over straat liep.

Ik wilde het niet begrijpen.

Maar ja, het was wel zo.

Toen we hierheen verhuisden, waren mijn verwachtingen niet hooggespannen, maar toch speet het me om te ontdekken dat deze school niet veel beter bleek dan mijn vorige. Weer zat ik vast in een klein stadje, gevangen in een universum bevolkt door het soort mensen dat gezichten als het mijne alleen van het avondnieuws kende, en ik vond het vreselijk. Ik verafschuwde de vermoeiende, eenzame maanden die het me kostte om een beetje gewend te raken op een nieuwe school; ik verafschuwde de eindeloze tijd die de kinderen om me heen nodig hadden om tot zich door te laten dringen dat ik niet doodeng en niet levensgevaarlijk was; ik verafschuwde de sneue, energievretende moeite die ik moest doen om eindelijk één vriend of vriendin te vinden die dapper genoeg was om in het openbaar naast me te komen zitten. Deze afschuwelijke cyclus had ik al zo vaak moeten doormaken, op zo veel verschillende scholen, dat ik soms mijn hoofd door een muur wilde rammen. Het enige wat ik nog van de wereld wilde, was volstrekt onopvallend zijn. Ik wilde weten hoe het was om door een ruimte te lopen en door niemand aangestaard te worden. Maar één blik op de schoolcampus boorde elke hoop om in de menigte op te gaan onmiddellijk de grond in.

De leerlingenpopulatie was voor het overgrote deel een homogene massa van zo'n tweeduizend jonge mensen die kennelijk gek waren van basketbal. Ik was al langs tientallen posters gelopen – plus een enorm spandoek boven de ingang van school – ter ere van een team waarvan het seizoen nog niet eens was begonnen. Op de muren van de gangen waren enorme zwart-witte cijfers geplakt, en bordjes die de passerende leerlingen

er schreeuwerig op wezen hoeveel dagen het nog duurde voordat de eerste wedstrijd van het seizoen gespeeld werd.

Basketbal interesseerde me geen zak.

In plaats daarvan had ik het aantal stompzinige dingen geteld die mensen vandaag tegen me gezegd hadden. De score stond al een tijdje stevig op veertien, totdat ik op weg was naar mijn volgende les en een of ander langslappend joch in de gang vroeg of ik dat ding op mijn hoofd soms droeg omdat ik er bommen onder verstopte. Ik negeerde hem, waarna zijn vriend opmerkte dat ik misschien wel kaal was; hem negeerde ik ook, waarna een derde opperde dat ik waarschijnlijk eigenlijk een man was maar dat probeerde te verbergen, en ten slotte zei ik tegen alle drie dat ze hun bek moesten houden, terwijl zij elkaar feliciteerden met de fantastische hypothesen die ze hadden verzonnen. Geen idee hoe die onderkruipertjes eruitzagen, want ik keek niet eens hun kant op; ik dacht alleen maar: zeventien, zeventien, terwijl ik veel te vroeg bij mijn volgende les aankwam en in de donkere klas wachtte totdat de andere leerlingen eindelijk kwamen opdagen.

Deze regelmatige gifinjecties door volkomen onbekenden waren ongetwijfeld het ergste aspect van het dragen van een hoofddoek. Het grote voordeel ervan was dat mijn leraren niet konden zien dat ik naar muziek luisterde.

Mijn hoofddoek was de perfecte bedekking voor mijn oortjes.

Muziek maakte mijn dagen eindeloos veel makkelijker. Door de schoolgangen lopen was op een of andere manier makkelijker; altijd maar in mijn eentje zitten was makkelijker. Ik vond het heerlijk dat niemand kon zien dat ik naar muziek luisterde; en omdat niemand het wist, vroeg ook nooit iemand of ik het uit wilde zetten. Eindeloos vaak had ik gesprekken gevoerd met leraren die geen idee hadden dat ik maar half hoorde wat ze zeiden, en stiekem werd ik daar heel gelukkig van. Muziek leek me stevigheid te geven, als een tweede skelet; ik leunde erop wanneer mijn eigen botten te wankel waren om overeind te staan. Ik luisterde altijd muziek op de iPod die ik van mijn broer had gepikt, en op deze school liep ik – net als vorig jaar, toen hij het ding net had gekocht – naar mijn lessen alsof ik

naar de soundtrack van mijn eigen kutfilm luisterde. Het gaf me op een onverklaarbare manier hoop.

Toen het lokaal voor mijn laatste les van die dag eindelijk volliep, zat ik al op *mute* naar mijn leraar te kijken. Mijn gedachten dwaalden af; voortdurend keek ik naar de klok, verlangend naar ontsnapping. Vandaag vulden de Fugees de leemtes in mijn hoofd en ik tuurde naar mijn etui, dat ik steeds maar weer omdraaide in mijn handen. Ik was gek op vulpotloden. Echt mooie, bedoel ik. Ik had een kleine verzameling, die ik had gekregen van een oude vriendin van vier verhuizingen geleden; ze had ze voor me meegenomen uit Japan en ik had een lichte obsessie voor die dingen ontwikkeld. De potloden waren rank, met prachtige kleuren en glitters, en er zat een setje schattige gummetjes bij plus een mooi doosje met daarop een tekening van een schaap dat zei: *Onderschat me niet omdat ik maar een schaap ben*, en dat had ik altijd zo vreemd en grappig gevonden. Daar dacht ik nu aan, met een flauwe glimlach om mijn lippen, toen iemand me op mijn schouder tikte. Hard.

‘Wat?’ Ik draaide me om terwijl ik het zei, per ongeluk veel te luid.

Een jongen. Hij keek me geschrokken aan.

‘Wat?’ herhaalde ik zachtjes, inmiddels geërgerd.

Hij zei iets, maar ik kon hem niet verstaan. Ik trok de iPod uit mijn zak en drukte op *pauze*.

‘Hè?’ Hij knipperde met zijn ogen. Glimlachte, maar leek ook in de war. ‘Luister je nou naar muziek onder dat ding?’

‘Kan ik je ergens mee helpen?’

‘O. Nee. Nee, ik stootte met een boek tegen je schouder. Per ongeluk. Ik zei alleen sorry.’

‘Oké.’ Ik draaide me terug en drukte op *play*.

De dag verstreek.

Mensen hadden mijn naam verkracht, leraren hadden geen idee gehad wat ze met me aan moesten, mijn wiskundedocent wierp één blik op mijn gezicht en hield vervolgens een vijf minuten durende toespraak voor de hele klas waarin hij betoogde dat mensen die niet van dit land houden

moeten teruggaan naar waar ze vandaan komen, en ik staarde intussen zo ingespannen naar mijn boek dat het nog dagen duurde voordat ik de vierkantsvergelijking die daar stond weer uit mijn hoofd kreeg.

Niet een van mijn klasgenoten zei iets tegen me, behalve de jongen die onopzettelijk met zijn biologieboek mijn schouder aanviel.

Ik wou dat het me niets kon schelen.

Toen ik die dag naar huis liep, voelde ik me zowel opgelucht als neerslachtig. Het kostte enorm veel inspanning om de muren op te trekken die me tegen een gebroken hart beschermden, en aan het einde van elke dag was ik zo kapot door emotionele uitputting dat soms mijn hele lichaam beverig voelde. Wandelend over het rustige stuk stoep naar mijn huis probeerde ik juist weer wat tot mezelf te komen – en de zware, trieste mist uit mijn hoofd weg te laten trekken – toen naast me een auto net lang genoeg vaart minderde om de dame die erin zat gelegenheid te geven naar mijn hoofd te slingeren dat ik nu in Amerika was en dat ik me daar dus naar moest kleden, en ik was gewoon, ik weet het niet, zo verdomd moe dat ik niet eens de energie kon opbrengen om boos te worden, zelfs niet toen ik mijn middelvinger naar haar opstak terwijl ze wegreed.

Nog tweeënhalft jaar, was het enige wat ik kon denken.

Nog tweeënhalft jaar voordat ik eindelijk weg kon uit deze gevangenis die ze middelbare school noemden, bij deze monsters die ze mensen noemden. Ik wilde zo wanhopig graag weg uit dit instituut vol idioten. Ik wilde doorstuderen, mijn eigen leven leiden. Tot die tijd moest ik zien te overleven.

2

TWEE

Over mensen gesproken: mijn ouders waren trouwens geweldig. Ze waren trotse Iraanse immigranten die hard werkten, elke dag, om mijn leven – en dat van mijn broer – beter te maken. Elke verhuizing had als doel ons naar een mooiere buurt, een groter huis, een beter schooldistrict te brengen, met gunstigere vooruitzichten voor onze toekomst. Ze hielden nooit op met vechten, mijn ouders. Ze hielden nooit op met hun best doen. Ik wist dat ze van me hielden. Maar je moet ook meteen weten dat ze geen enkel medelijden hadden met mij en mijn – in hun ogen onbetekenende – worstelingen.

Mijn ouders spraken nooit met mijn docenten. Ze belden nooit met mijn school. Ze dreigden nooit de moeder van een ander kind te bellen omdat haar zoon een steen naar mijn hoofd had gegooid. Al zolang ik me kon herinneren hadden mensen me als vuilnis behandeld omdat ik de verkeerde naam/afkomst/religie en socio-economische status had, maar mijn leven was zo makkelijk vergeleken bij de jeugd van mijn ouders dat ze oprecht niet konden begrijpen waarom ik niet elke ochtend zingend wakker werd. Mijn vaders persoonlijke verhaal was zo krankzinnig – op zijn zestiende was hij in zijn eentje van huis vertrokken om naar Amerika te reizen – dat het gedeelte waarin hij voor het leger was opgeroepen om in Vietnam te

gaan vechten zelfs een hoogtepunt leek. Toen ik nog klein was en tegen mijn moeder zei dat kinderen op school gemeen tegen me deden, klopte ze zachtjes op mijn hoofd en vertelde me verhalen over hoe ze oorlog en een echte revolutie had meegemaakt, en zei dat toen ze vijftien was iemand midden op straat haar schedel had ingeslagen terwijl bij haar beste vriendin de ingewanden eruit werden getrokken als bij een vis, dus hé, waarom at ik mijn cornflakes niet op en vergat ik het verder gewoon, ondankbaar Amerikaans kind.

Ik at mijn cornflakes. Ik praatte er niet meer over.

Ik hield van mijn ouders, echt. Maar ik sprak nooit meer met ze over mijn eigen pijn. Het was onmogelijk om medelijden te krijgen van een moeder en vader die vonden dat ik geluk had dat ik naar een school ging waar de docenten alleen maar gemene dingen tegen je zéiden, en je niet ook een pak slaag gaven.

Dus zei ik verder niet veel meer.

Ik kwam thuis uit school en reageerde met schouderophalen op hun vele vragen over mijn dag. Ik deed mijn huiswerk en hield mezelf bezig. Ik las veel boeken. Het is zo'n cliché, ik weet het: het eenzame kind en haar boeken, maar de dag dat mijn broer mijn kamer in liep, een exemplaar van Harry Potter naar mijn hoofd gooide en zei: 'Deze heb ik op school gewonnen, volgens mij vind jij dat wel wat,' was een van de beste dagen van mijn leven. De paar vrienden die ik had weten te maken die níét alleen op papier leefden, waren zo langzamerhand ingestort tot niet veel meer dan herinneringen, en zelfs die begonnen in rap tempo te vervagen. Door al onze verhuizingen was ik van alles kwijtgeraakt – dingen, spullen, voorwerpen – maar niets deed zo veel pijn als mensen verliezen.

Hoe dan ook, ik was meestal alleen.

Mijn broer daarentegen had het altijd druk. Vroeger waren hij en ik heel close, waren we beste maatjes, maar op een dag werd hij wakker en ontdekte dat hij cool en knap was en ik niet, dat mijn bestaan mensen zelfs angst aanjoeg, en nou ja, ik weet het niet, toen groeiden we uit elkaar. Het ging niet expres. Er waren gewoon altijd mensen die hij moest zien, dingen

die hij moest doen, meisjes die hij moest bellen, en dat gold voor mij niet. Toch mocht ik mijn broer. Ik hield zelfs van hem. Hij was een aardige jongen, als hij me tenminste niet groen en geel ergerde.

De eerste drie weken op mijn nieuwe school overleefde ik zonder veel noemenswaardigs om te melden. Het was niet erg opwindend. Saai. Ik had alleen contact met mensen op het meest basale, plichtmatige niveau en luisterde de rest van de tijd vooral naar muziek. Of ik las. Of bladerde door de *Vogue*. In die tijd was ik helemaal weg van ingewikkelde mode die ik me toch nooit kon veroorloven en speurde in de weekends tweedehandswinkeltjes af, op zoek naar kledingstukken die in de verte aan mijn favoriete catwalklooks deden denken, looks die ik later, in de rust van mijn slaapkamer, probeerde te herscheppen. Helaas was ik slechts middelmatig met de naaimachine; mijn beste werk deed ik met de hand. En zelfs dan brak ik aan de lopende band naalden en prikte mezelf voortdurend, zodat ik steeds weer op school verscheen met veel te veel pleisters op mijn vingers, waardoor ik nog meer vreemde blikken van mijn docenten kreeg dan anders. Maar goed, het leidde me tenminste af. Terwijl het nog maar half september was, had ik nu al de grootste moeite om zelfs maar een beetje interesse in school op te brengen.

Na weer zo'n opwindende dag in de gevangenis plofte ik neer op de bank. Mijn ouders waren nog niet thuis van hun werk en ik had geen idee waar mijn broer was. Ik zuchtte, zette de tv aan en schoof mijn hoofddoek van mijn hoofd. Trok het elastiekje uit mijn staart en haalde een hand door mijn haar. Leunde achterover op de bank.

Elke middag om deze tijd zonden ze herhalingen van *Matlock* uit, en ik had er geen moeite mee om hardop toe te geven dat ik daar gek op was. Ik was dol op *Matlock*. De serie dateerde nog van voor ik geboren was en ging over een oude, ontzettend dure advocaat die Matlock heette en die voor enorme sommen geld strafzaken oploste. In die tijd was de serie alleen populair bij bejaarden, maar daar trok ik me niks van aan. Ik voelde me wel vaker een ontzettend oud mens gevangen in het lichaam van een jong

meisje; Matlock was mijn soort vent. Alleen nog een schaalpje pruimen of een kommetje appelmoes en de look was compleet, en ik begon me net af te vragen of we dat ergens nog in de koelkast hadden staan, toen ik mijn broer hoorde thuiskomen.

Eerst besteedde ik er nauwelijks aandacht aan. Hij riep hallo het huis in en ik produceerde een onbestemd geluid; Matlock was zijn geweldige zelf en ik nam niet de moeite om me om te draaien.

‘Hé... Hoorde je me niet?’

Mijn hoofd schoot omhoog. Ik zag mijn broers gezicht.

‘Ik heb wat vrienden meegenomen,’ zei hij, en zelfs toen begreep ik het nog niet helemaal.

Het drong pas door toen een van de jongens de woonkamer in liep en ik zo snel opstond dat ik bijna omviel.

‘Shit, Navid, wat is dit?’ siste ik, en ik greep mijn hoofddoek. Het was een fijne pashminasjaal, normaal gesproken heel makkelijk te dragen, maar nu worstelde ik ermee, blozend, en wist het ding uiteindelijk onhandig op mijn hoofd te duwen.

De jongen glimlachte alleen maar naar me. ‘O... Maak je niet druk,’ zei hij snel. ‘Ik ben voor ongeveer tachtig procent homo.’

‘Dat is heel fijn,’ zei ik geïrriteerd, ‘maar dit gaat niet om jou.’

‘Dit is Bijan,’ zei Navid tegen mij. Hij kon zijn lach nauwelijks inhouden terwijl hij naar de nieuwe jongen knikte, die zo overduidelijk Perzisch was dat ik het nauwelijks kon geloven.

Ik had nooit gedacht dat er in deze stad nog andere mensen uit het Midden-Oosten woonden. Maar Navid lachte me recht in mijn gezicht uit, en ik besepte dat ik er belachelijk uit moest zien met die sjaal in een prop boven op mijn hoofd.

‘Carlos en Jacobi zijn...’

‘Dag.’ Ik rende naar boven.

Terwijl ik door mijn slaapkamer ijsbeerde, piekerde ik er een paar minuten over hoe gênant dat incident geweest was. Ik voelde me stom en beschaamd, maar uiteindelijk besloot ik dat hoewel het allemaal best

gênant was, het toch ook weer niet zo erg was geweest dat ik me hier urenlang zonder eten kon verstoppen. Dus bond ik mijn haar in een staart, maakte mezelf weer in orde – ik hield er niet van mijn hoofddoek met spelen op zijn plek te houden, dus sloeg ik hem meestal los om mijn hoofd – en kwam weer tevoorschijn.

Toen ik de woonkamer in liep, trof ik de vier jongens op de bank aan, waar ze, zo te zien, alles wat zich in onze keuken bevond zaten op te eten. Een van hen had zowaar een zak gedroogde pruimen gevonden en was druk bezig die in zijn mond te proppen.

‘Hé.’ Navid keek op.

‘Hoi.’

De jongen met de pruimen keek me aan. ‘Dus jij bent het kleine zusje?’

Ik sloeg mijn armen over elkaar.

‘Dit is Carlos.’ Daarna knikte Navid naar de andere jongen die ik nog niet had ontmoet, een ontzettend lange zwarte gast, en zei: ‘Dat is Jacobi.’

Jacobi wuifde met een futloos handje zonder zelfs maar mijn kant op te kijken. Hij at alle rozenwaternoga op die mijn moeders zus haar uit Iran had opgestuurd. Ik betwijfel of hij eigenlijk wel wist wat het was.

Niet voor het eerst was ik diep onder de indruk van de onverzadigbare eetlust van tienerjongens. Ik gruwde ervan op een manier die ik niet eens in woorden kon uitdrukken. Navid was de enige die op dit moment niets at; in plaats daarvan dronk hij zo’n walgelijke eiwitshake.

Bijan bekeek me van top tot teen en zei: ‘Zo zie je er beter uit.’

Ik kneep mijn ogen tot spleetjes. ‘Hoe lang zijn jullie van plan te blijven?’

‘Doe niet zo onbeleefd,’ zei Navid zonder op te kijken. Hij zat inmiddels op zijn knieën met de videorecorder te klooiën. ‘Ik wilde die jongens *Breakin’* laten zien.’

Dat verraste me meer dan een beetje.

Breakin’ was een van mijn lievelingsfilms.

Hoe het precies was begonnen kon ik me niet meer herinneren, maar mijn broer en ik waren altijd gek geweest op breakdancevideo’s. Speelfilms over breakdance, urenlange breakdancewedstrijden van overal ter wereld,

wat dan ook, alles. Het was iets wat we deelden – deze liefde voor een verge-
ten sport – en wat ons uiteindelijk toch vaak weer samenbracht. Deze film,
Breakin', hadden we een paar jaar geleden op een vlooiemarkt gevonden
en samen hadden we hem al minstens twintig keer gezien.

'O?' zei ik. Ik ging in een leunstoel zitten en vouwde mijn benen onder
me. Ik ging nergens heen. *Breakin'* was een van de weinige dingen waar ik
nog meer van genoot dan van *Matlock*. 'Hoezo dat dan?'

Navid draaide zich om. Glimlachte naar me. 'Ik wil een breakdancecrew
beginnen.'

Ik staaarde hem aan. 'Meen je dat nou?'

Navid en ik hadden daar al vaak over gesproken, hoe het zou zijn om te
breakdancen – om het echt te leren en op te treden – maar we hadden er
nooit iets mee gedaan. Het was iets waar ik al jaren over dacht.

Toen stond Navid op. Zijn glimlach werd breder. Ik kon wel zien dat hij
ontzettend opgewonden was. 'Doe je mee?'

'Fuck, ja,' zei ik zacht.

Precies op dat moment kwam mijn moeder de kamer in lopen en ze sloeg
me met een houten lepel tegen de achterkant van mijn hoofd. '*Fosh nadeh,*'
snauwde ze. Niet vloeken.

Ik wreef over mijn hoofd. 'Shit, ma,' zei ik. 'Dat deed pijn.'

Opnieuw sloeg ze tegen de achterkant van mijn hoofd.

'Shit.'

'Wie zijn dit?' Ze knikte naar de nieuwe vrienden van mijn broer.

Snel stelde Navid de jongens voor, terwijl mijn moeder een inventaris
maakte van alles wat ze hadden gegeten. Ze schudde haar hoofd. '*Een chi-
yeh?*' zei ze. Wat is dit? En daarna, in het Engels: 'Dit is geen eten.'

'Iets anders hadden we niet,' reageerde Navid.

Wat wel ongeveer klopte. Mijn ouders kochten nooit junkfood. We had-
den nooit chips of koekjes in huis. Als ik zin had in een snack gaf mijn
moeder me komkommer.

In reactie op Navids opmerking zuchtte mijn moeder dramatisch en
daarna begon ze echt voedsel voor ons te organiseren. Daarna zei ze iets in

het Perzisch over dat ze nu al jarenlang probeerde haar kinderen te leren koken en dat als ze morgen van haar werk kwam en er niemand voor haar gekookt had, we beiden een flink pak slaag zouden krijgen – en ik was er maar voor veertig procent van overtuigd dat ze een grapje maakte.

Navid trok een geërgerd gezicht en ik begon bijna te lachen, toen mijn moeder zich opeens tot mij wendde en zei: ‘Hoe gaat het op school?’

Daarmee was de glimlach vrij snel van mijn gezicht verdwenen. Ik wist dat ze het niet over mijn sociale leven had. Mijn moeder wilde weten hoe het met mijn cijfers stond. Ik zat nog niet eens een maand op deze school en nu al vroeg ze naar mijn cijfers.

‘Op school gaat het prima,’ antwoordde ik.

Ze knikte en toen was ze verdwenen. Altijd bezig, altijd iets aan het doen, altijd aan het overleven.

Ik draaide me om naar mijn broer. ‘Nou?’

‘Morgen,’ zei hij, ‘komen we na school bij elkaar.’

‘En als we een leraar zover weten te krijgen om een oogje in het zeil te houden,’ zei Carlos, ‘kunnen we er een officiële schoolclub van maken.’

‘Cool.’ Ik keek mijn broer stralend aan.

‘Ik weet het.’

‘Dus, eh... nog één kleinigheidje,’ zei ik fronsend. ‘Iets waar je misschien niet aan gedacht hebt...?’

Navid trok een wenkbrauw op.

‘Wie gaat ons leren breakdancen?’

‘Ik,’ antwoordde Navid met een glimlach.

Mijn broer had een halterbank op zijn slaapkamer staan die de halve vloer in beslag nam. Hij had het ding, gedemonteerd en verroest, op een dag naast een vuilcontainer gevonden en naar een van onze vorige appartementen geslept, hem gerepareerd en gespoten en langzamerhand een verzameling gewichten bij elkaar weten te scharrelen. Overal waar we heen verhuisden, sleepte hij dat ding ook mee. Hij was gek op trainen, mijn broer. Op hardlopen. Op boksen. Hij nam altijd sportlessen, totdat het te duur werd, en ik denk dat hij stiekem het liefst personal trainer wilde worden. Al

sinds zijn twaalfde trainde hij; hij was een en al spieren en had nauwelijks vet op zijn lijf, en dat wist ik omdat hij me regelmatig op de hoogte hield van zijn percentage lichaamsvet. Toen ik een keer reageerde met 'Fijn voor jou', kneep hij in mijn arm, tuitte zijn lippen en zei: 'Niet slecht, niet slecht, maar je zou wel iets meer spieren mogen opbouwen,' en sinds die tijd had hij me gedwongen met hem te trainen op zijn halterbank.

Dus toen hij zei dat hij ons wilde leren breakdancen, geloofde ik hem.

Maar het zou allemaal nog veel raarder worden.